

Nar ad dem og intet Andet. Det er vist, at maasse paa ganske Enkelte nær, som tilfældigvis have Formue udenfor deres Plantager, ere Planterne ikke i Stand til at hjælpe sig selv og ikke i Stand til at opnaa Laan, naar de ikke kunne faae dem gjennem Kolonialkassen og Statskassen. Men den Hjælp, som saaledes maa ydes, maa, det forekommer mig ogsaa, er tydeligt, ydes meget hurtigt. Der staar en rig Høst paa Markerne derovre; Indhøstningen deraf skal paabegyndes omtrent den 1ste Januar, og inden den Tid maa man kunne komme Planterne til Hjælp, saaledes, at de kunne faae deres nedbrændte Møller, deres nedbrændte Sukkerværker nogenlunde istandsatte; hvis ikke da gaar denne Høst til Grunde. Følgen heraf vil være, at for det Første alle eller i alt Fald saa godt som alle Eiendomsbesidderne derovre maa gaa fra deres Eiendomme, og det paa Grund af en Ulykke, som de ikke selv ere Skyld i, hvad indirekte Skyld man kan paalægge dem i deres Opsørgelse lige overfor Arbejderne, er der ikke Spørgsmaal om her, thi Ulykken er fremkommet, fordi det Offentlige ikke har opfyldt sin Pligt, nemlig at opretholde Ordenen. Dette vil være det Første, men man kan sige, at det endda ikke vil være det Værste; thi Følgen af, at den Høst, som nu staar, ødelægges, og at alle Eiendomsforholdene derovre fuldstændig blive omkalfatrede, vil sandsynligvis være den, at Dens Existens som en sukkerdyrkende Ø vil være forspildt, om ikke for bestandig, saa dog i alt Fald for lang Tid. Vilde det nu være økonomisk fornuftigt fra Statens Side at lade det komme dertil? Jeg tror det ikke. Kolonierne St. Croix's Bestyrelse koster c. 700,000 Rr. om Aaret. Disse Bekostninger komme ud, og kan kun komme ud af Sukkeret derovre; Sukkerdyrkingen er den, om ikke eneste, saa dog saa godt som eneste kilde, hvoraf Behoernes og Kommunens Indtægter flyde. Lader man Sukkerdyrkingen gaa til Grunde, saa bliver den danske Statskasse nødt til at give disse Penge ud. Thi de Herrer maa vel lægge Mærke til, at hvilken Beslutning man her saa tager, saa staar den Ting fast, at man ikke gjennem Beslutninger her i Thinget kan unddrage St. Croix fra den danske Krones Overhøiighed, at man ikke kan forpligte Regjeringen til ikke at udrede, naar Kolonialkassen ikke selv kan det, alle de nødvendige Udgifter saavel til den civile som den militære Administration derovre. Det maa de Herrer lægge Mærke til. Hvad nu den anden Del af Lovforslagets § 1, Fællessukkerfogeriet, angaar, da skal jeg i saa Henseende i al Almindelighed henvise til, hvad der er oplyst for os i Motiverne til Lovforslaget, og hvad der dernæst er oplyst for os af den høitværdige Finanzminister. Det kunde ikke falde mig ind her at gaa ind paa de Herrer's hele Kritik af, hvad der er sket. Det kan være meget interessant, og det kan for de Paagjældende være en Opfordring til en nøie Overveielse af,

hvorledes de ville bære sig ad i Fremtiden, for at ikke en lignende Ulykke atter skal ske. Men det vedkommer ikke det her foreliggende Spørgsmaal, om det for Statskassen er det mest økonomisk Nigtige, enten at lade Fællessukkerfogeriet gaa fallit og tage Følgen deraf eller komme det til Hjælp, saaledes som her er foreslaaet. Lader man Fællessukkerfogeriet gaa fallit, saa vil den nødvendige Følge, som forøvrigt de Herrer have erkjendt i deres Betænkning, være den, at Staten maa overtage det (Th. Nielsen: Nei.), som de Herrer selv have erkjendt i Deres Betænkning; men, naar Staten overtager en Eiendom, som kun er halvveis færdig, for derigjennem at vedde de Penge, som en Gang ere satte deri, følger deraf med logisk Konsekvens, at den bliver nødt til, men ganske vist for sin egen Regning og Risiko, at sætte de nødvendige Penge i Verket, for at bringe det i Stand til at kunne drives. Jeg tror ikke, at det vil være den i og for sig heldigste og hensigtsmæssigste Maade at faae Fællessukkerfogeriet i Stand paa, at gjøre det til en Statsanstalt. Jeg tror, det vil vise sig i Længden mindre økonomisk, og i hvert Fald kommer man ikke til at spare Statskassen de Penge — $\frac{1}{2}$ Million —, som her er Tale om. Men hvad man gjør, — og det er sikkert en ganske anden Ulykke end den, at dette Selskab gaar fallit, thi det kunde vel den danske Stat og Samsund nok bære — man gjør det tvivlsomt — for at bruge et meget mildt Udtryk —, om Fællessukkerfogeriet kan blive istandsat saa tidligt, at det kan blive til nogen Nytte i det kommende Aar. Dette er den værste Side ved Sagen. Trængtes der ikke ogsaa paa dette Punkt til en hurtig Hjælp, en hurtig Beslutning, kunde man ganske sikkert gaa den Vej, som de Herrer have foreslaaet, at lade Selskabet gaa fallit og saa lade det være Statens Sag efter en nærmere Overveielse først at overtage det og saa drive det; men det er just Sagen, at ogsaa paa dette Punkt fordres hurtig Hjælp, for at sætte dette Fællessukkerfogeriet i Stand til at bearbejde omtrent den Trediedel af den Høst, der, som sagt, staar paa Marken derovre. For mig staar Sagen, som jeg begyndte med at sige, saa klart, og synes mig saa simpel, at er der Noget, der har undret mig, er det den Modstand, der fra saa forskjellig Side er reist mod det foreliggende Forslag. Hjælpe vi ikke, da vil denne Koloni gaa til Grunde. Det er Statens Pligt at hjælpe, og Moderlandet kan ikke være bejndt ikke at gjøre det. Det vil efter min Opfattelse være en Skam for Landet og en Skam for Folket, om man lader det komme dertil. Jeg har imidlertid den fulde Fortrustning til den høie Regjering, at den vil vide at finde Midler, selv om det ikke skulde lykkes at føre den Lov, der her foreligger, igjennem, at alligevel, siger jeg, den høie Regjering vil vide at finde Midler til paa en virksom og hurtig Maade at yde den Hjælp, som er nødvendig for at ikke